

2. Niezgodność z prawem klauzuli dotyczącej rozwiązania umowy z uwagi na naruszenie wytycznych, zasady dobrej administracji, zasad niedyskryminacji i równego traktowania oraz zasady, zgodnie z którą rozwiązanie umowy z członkiem personelu tymczasowego wymaga uzasadnienia („iusta causa”), oraz naruszenie art. 30 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, dyrektywy 1999/70/WE ⁽¹⁾, porozumienia ramowego [w szczególności klauzuli 1 lit. b) i klauzuli 5 ust. 1 tego porozumienia] oraz art. 4 konwencji nr 158 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej rozwiązania stosunku pracy z inicjatywy pracodawcy
3. Naruszenie wytycznych, które stanowi także naruszenie istotnych wymogów proceduralnych, oraz naruszenie zasad niedyskryminacji i równego traktowania, zasady dobrej administracji i należytego zarządzania finansami, prawa do bycia wysłuchanym przed wydaniem niekorzystnej decyzji [art. 41 ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej], ciężącego na stronie pozwanej obowiązku staranności oraz obowiązku uwzględniania uzasadnionych interesów skarżącej, a także oczywisty błąd w ocenie przy wyważaniu interesów skarżącej i interesu służby oraz naruszenie zakazu arbitralności
4. Z uwagi na naruszenie art. 8 ust. 1 zdania drugie i trzecie WZIP oraz zakaz zawierania kolejnych umów o pracę na czas określony umowa skarżącej ma charakter umowy o pracę na czas nieokreślony bez klauzuli dotyczącej jej rozwiązania
5. Niezgodne z prawem utrzymanie klauzuli dotyczącej rozwiązania umowy w ramach protokołu powrotu do pracy oraz naruszenie uzasadnionych oczekiwań, uzasadnionych interesów skarżącej i obowiązku staranności z uwagi na zastosowanie spornej klauzuli
6. Naruszenie uzasadnionych oczekiwań skarżącej, ciężącego na stronie pozwanej obowiązku staranności wobec strony skarżącej oraz nieuwzględnienie uzasadnionych interesów skarżącej ze względu na odmowę przedłużenia umowy o pracę, a także oczywisty błąd w ocenie interesu służby

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 175, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 4 kwietnia 2019 r. — Ceramica Flaminia/EUIPO — Ceramica Cielo (goclean)

(Sprawa T-192/19)

(2019/C 206/51)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Ceramica Flaminia SpA (Civita Castellana, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci A. Improda i R. Arista)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Ceramica Cielo SpA (Fabbrica di Roma, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca przed Sądem

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „goclean” — unijny znak towarowy nr 13 270 046

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 30 stycznia 2019 r. w sprawie R 991/2018-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności i zmianę zaskarżonej decyzji;
- wskutek tego:
- uznanie ważności unijnego znaku towarowego „goclean” nr 13 270 046, zarejestrowanego w dniu 9 lutego 2013 r., dla wszystkich lub części towarów z klasy 11 (zbiorniki do splukiwania toalet, miski toaletowe, urządzenia do dystrybucji wody);
- obciążenie EUIPO lub strony przeciwnej Ceramica Cielo S.p.A., razem lub oddzielnie, kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą w niniejszym postępowaniu, a także w ramach poprzednich postępowań przed Wydziałem Sprzeciwów i Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie i błędne zastosowanie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - wykładnia charakteru odróżniającego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - bezzasadność zakwalifikowania znaku towarowego jako sloganu;
 - naruszenie i błędne zastosowanie art. 95 ust. 1 w związku z art. 59 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - naruszenie i błędne zastosowanie art. 7 ust. 3 oraz art. 59 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-